

Nr 38.

Av herr **Höglund**, om årliga understöd åt fyra änkor efter
vid Statens järnvägar anställda män.

Snickaren vid Statens järnvägars verkstäder i Göteborg, *Carl Johan Persson*, som avled den 22 augusti 1924, hade innehaft anställning vid omfördälda verkstad från och med den 25 februari 1886 till och med sin död, eller i 38 år. Under hela sin anställningstid förde Persson en i allo hedrande och oförvitlig vandel och var en nitisk och pålitlig arbetare, enligt från verkstadsledningen utfärdade intyg. Perssons efterlämnade hustru, änkan *Emma Nikolina*, född *Nilsson*, befinner sig i ytterst knappa ekonomiska omständigheter. Då hon är född år 1862 och således nära 66 år gammal och dessutom sjuklig och mindre arbetsför samt i stort behov av hjälp, kan det anses skäligt, att riksdagen beviljar henne ett årligt understöd.

Målaren vid samma verkstad, *Anders Petter Svensson*, anställdes darsamma städes den 11 juli 1875 samt avgick med pension den 31 december 1919, efter att i över 44 år hava tjänat Statens järnvägar. *Svensson* avled den 24 mars 1923 och hans efterlevande hustru, änkan *Adolfina*, född *Olofsdotter*, som är född den 23 april 1859, och sålunda nära 69 år, är på grund av sjuklighet och hög levnadsålder oförmögen att bidraga till sin försörjning, varför hon genom undertecknad vädjar till riksdagen om ett årligt understöd.

Extra ordinarie vagnreparatören vid Statens järnvägar i Göteborg, *Emil Eriksson*, anställdes vid nämnda järnvägars maskinavdelning den 2 januari 1875 och avgick med pension den 1 juli 1920. Under sin 45-åriga tjänstetid ådagalade han ett hedrande uppförande och utförde sina tjänsteåligganden på ett så plikttroget och förtjänstfullt sätt, att han tilldelades silvermedalj i 8:e storleken. *Eriksson*, som avled den 12 januari 1923, efterlämnade hustru, änkan *Ida Levina*, född *Östergren* den 1 augusti 1867, och är hon enligt bifogade läkarintyg för all framtid oförmögen att utföra något inkomstbringande arbete och kan sålunda icke utan bistånd från det allmänna bidraga till sin försörjning. Då änkor efter avlidne extra ordinarie befattningshavare vid Statens järnvägar ej erhålla någon som helst pension, är det uppenbart, att änkan *Eriksson* är i behov av ett årligt understöd för bidrag till sitt livsuppehälle.

Extra ordinarie lokomotivföraren *Mårten Axel Rudolf Melander* anställdes vid Statens järnvägars maskinavdelning å Statens järnvägars V distrikt den

1 juli 1892 och fortsatte denna sin tjänst intill dess att han den 1 april 1920 erhöll avsked med pension. Därförinnan hade han innehaft anställning såsom lokomotiveldare och lokomotivförare vid Swedish Norwegian Railway Entreprenad (Luleå—Ofoten järnväg) under tiden 7 juni 1888—6 september 1889. Melander avled den 4 juni 1927 och efterlämnade hustru, änkan Maria Katarina, född Johansson, som född den 23 oktober 1866 nu uppnått 61 levnadsår och befinner sig i små ekonomiska omständigheter. Tilltagande sjuklighet är därjämte en bidragande orsak till hennes svårighet att kunna erhålla och utföra något förvärvsarbete. Då hon ej heller åtnjuter någon pension, synes mig starka skäl föreligga för riksdagen att bevilja henne ett årligt understöd. Vederbörliga handlingar skola tillhandahållas utskottet.

Under hänvisning till det sålunda anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte bevilja en var av i Göteborg bosatta änkorna Emma Nikolina Persson, född Nilsson, Adolfina Svensson, född Olofsdotter, Ida Levina Eriksson, född Östergren, och Maria Katarina Melander, född Johansson, ett årligt understöd av 384 kronor, att utgå från och med den 1 januari 1928 under deras återstående livstid, så länge de förbliva i sitt nuvarande änkestånd.

Stockholm den 16 januari 1928.

C. W. O. Höglund.